

Po ekumenickém chodníku

Evangelický týdeník 24-25/2011

V ekumeně vidím velkou naději. I u katolíků stojí leccos za pozornost, třeba zpověď, velké rodiny nebo mnišské řády. Máme se co učit a o čem hovořit. Mám proto radost z jednoho našeho mladého faráře, který se přátelí s místním katolickým knězem. Občas chodí na jeho mši; zatím bohužel nepřijímá, aby přítel neměl průšvih u biskupa. Zato si po mši rád zahraje florbal s knězem a jeho ministranty.

Katolík si velmi cení Ratzingera (papeže B16), půjčil jednu jeho knihu evangelíkovi. Ten ji čte, a jak slyším, s velkým zaujetím. No toto! Jdu si pro ni do karmelitánského knihkupectví pod Jindřišskou věží v Praze. Na první pohled dlouhé, složité myšlenkové konstrukce – německý učenec starého stříhu. Rozvláčné, ale žádná „vata“. Kvůli tomu mladému faráři беру, chtěl bych porozumět jeho zaujetí.

Při placení vidím na pultě brožurku „Modlitby za zemřelé“. Zřejmě návody, praktická teologie pro lid. Beru ji jako přívažek k té akademické teologii, ostatně o modlitbách za zemřelé nevím skoro nic, a jakýpak ekumenický dialog při takové neznalosti.

Modlitby za zemřelé předpokládají existenci očistce. Ani za zesnulé, kteří jsou v nebi, ani za zatracené nemá smysl se modlit, ale ti první se mohou přimlouvat za nás žijící.

Očistec – to znám od C. S. Lewise, spisovatele a jedinečného laického teologa. Člověk, který po smrti pozná, že vstupuje do Boží slávy, řekne: „Pane, ale jestli dovolíš, rád bych se nejdřív očistil – i když to bude bolet.“

Brožurka cituje názor, podle kterého v očistci „všechno, co duše cítí, je nesmírně příjemné a plné něhy, ale všechno, co vidí, je v temnotách, protože Pán se ještě nezjevil ve světle“. Přesto však dále čteme: „Neumíme si ani představit, jak jsou tyto duše vděčné za každou mši svatou, modlitbu, prosbu, kterou s láskou obětujeme za ně.“ (Zde snad doznívají starší, více tělesné představy o očistcových mukách, jež brožurka neuvádí.)

Podle jakého řádu může věřící prospět duším, které jsou v očistci? Na to odpovídá učení o odpustcích: „Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštějí časné tresty za hříchy... zásahem Církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděljuje a používá pokladu zadostiučinění Krista a svatých... Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým.“ (Tak brožurka cituje Katechismus Katolické Církve, §1471). Získaný odpustek může být přivlastněn tomu, kdo se o jeho získání zasloužil (nikoli jiné žijící osobě), nebo duši v očistci. Časnými tresty se rozumějí tresty očistcové, jimž jsou duše v očistci právě podrobovány, nebo jež by věřící, nyní žijící, musel podstoupit po smrti.

Jak lze odpustky získat? Příklad: „Věřící, jenž navštíví hřbitov a zbožně se pomodlí za duše v očistci, získává následující odpustky: od 1. do 8. listopadu plnomocné; ostatní dny v roce částečné.“ Jiné možnosti: zbožná návštěva Basiliky sv. Petra v Římě, zbožné přijetí papežského požehnání „Urbi et orbi“ (i prostřednictvím televize), půlhodinové rozjímavé čtení Písma atd.

Co mi dala četba karmelitánské brožurky? Lidsky a psychologicky o něco lépe chápu lidi, kteří v touze po hmatatelné jistotě konvertují ke katolictví. A jsem o něco více vděčný za to, že jsem evangelík.

Pavel Říčan